

PEAE Garraf · Focus grup · Economia de la Dependència

Lloc: Sala Zoom

Data: 17 de novembre de 2020 a les 13h

Durada: 75 minuts

Participants:

- Anna Coll – Ajuntament de Sitges
- Manel Milà – Fundació “Redós de Sant Josep i Sant Pere”
- Carles Bardera – Fundació “Casa d’Empara”
- Marta Díaz – Centre d’Estudis Tecnològics per a l’atenció a la Dependència i la vida Autònoma (UPC)
- Andreu Català – Centre d’Estudis Tecnològics per a l’atenció a la Dependència i la vida Autònoma (UPC)
- Jordi Romero – Neàpolis
- Raimon Martínez – Hospital Sant Joan Baptista · Sitges
- Joan Torrents – Institut Alexandre Galí · Sant Pere de Ribes
- Isidre Also – NODE Garraf
- Yolanda Vallés – NODE Garraf
- Fina Fuster – NODE Garraf

Tot això ho podem trobar a la pàgina web www.plaestrategic.cat

[Isidre Also]: Ens reunim en aquesta sessió de treball per avançar en el procés participatiu previ de la redacció del Pla Estratègic d'Activitat Econòmica del Garraf. Des de Node Garraf tenim l'encàrrec de realitzar aquest Pla, el qual prové del Pacte per l'Ocupació del Garraf, que tutela el Consell Comarcal del Garraf des de fa 2 anys.

Una de les línies que treballa aquest Pacte és la redacció del Pla Estratègic. Allò que abans era una conveniència ara ja és una necessitat, de resultes de la pandèmia, que ha posat en evidència quines són les limitacions, les vulnerabilitats i les febleses que pateix aquesta comarca.

Fins ara ens hem reunit amb diferents entitats sectorials, intersectorials, sindicals, professionals, per una banda. Per l'altra, estem fent focus grup en temes més monogràfics, com ara Mobilitat, Connectivitat, Economia Blava i Economia Taronja. Avui ens centrarem en tot allò que té a veure, en sentit molt ampli, amb Economia de la Dependència.

Aquesta sessió s'enregistrerà per poder fer una transcripció el més ajustada possible, per tal que la pugueu validar, esmenar o ampliar sota el vostre criteri, abans de que aquest document es faci públic. Es farà públic en primera instància en el web www.plaestrategic.cat, on ja s'hi exposen totes les reunions, els enllaços, podcast i enllaços als programes de ràdio i televisió que s'estan realitzant.

El procés de redacció finalitzarà el mes de març, que és quan tenim previst el 3r Simposi Garraf i que servirà per enriquir tot el procés participatiu. El Pla Estratègic està previst que es presenti el maig de 2021, per a la seva aprovació entre maig i juny.

Quins potencials, escenaris veieu a la comarca en un futur? Escenaris que podrien apuntar cap a l'Economia Taronja, cap a l'Economia Blava, o cap l'Economia de la Salut.

[Raimon Martínez]: Em centraré en una de les activitats de la nostra entitat; l'envelliment actiu. Veiem una oportunitat de ser una comarca cabdal en els serveis de dependència, en els serveis d'atenció a les persones. Crec que aquí hi ha una oportunitat de transformació, de noves necessitats d'ocupabilitat, noves recerques, quin serà el model sociosanitari que necessitarem de cara al futur... per tant, s'obren noves oportunitats a nivell comarcal; de creació d'ocupació, de capacitació i formació, d'investigació, de definició de quin és el model.

Tenim una situació real d'envelliment de la comarca i d'envelliment de la societat en general. Serà necessari donar nous serveis i serveis d'una certa qualitat. La nostra comarca té una qualitat de vida excel·lent i aquí poden sortir oportunitats per transformar una societat que cada vegada ha d'envellir d'una manera més adequada, però necessitem canviar les coses i hem vist que els nostres models en alguns casos tenien necessitats que fins ara no hem estat capaços de cobrir, amb ocupabilitat o amb persones.

Necessitarem persones amb competències diferents. Tenim un problema claríssim d'alguns perfils d'infermeria que no trobarem i que haurem de crear o haurem de formar per tal de donar respostes a les noves necessitats. Els serveis. Com definirem els serveis sociosanitaris del futur. Hi ha moltes incògnites que si som capaços de treballar conjuntament podrem cobrir i crec que a la comarca -abans s'ha parlat d'economia taronja- tenim un doble barret des del punt de l'acció comunitària i de l'acció cultural. Si lliguem un envelliment actiu amb propostes d'activitats positives també podem fer un lligam interessant de com som capaços de donar una qualitat de vida que els nostres grans necessiten.

[Carles Bardera]: A la nostra entitat, la Casa d'Empara, tenim una manera de treballar. Sempre he parlat de la línia de vida dels nostres usuaris. Partim d'una visió de fa molts anys on la línia de vida era molt curta, perquè nosaltres donàvem servei en una etapa molt concreta de la vida dels usuaris, que era l'alta dependència. Ara què estem fent? Estem estirant aquesta línia de vida i la portem cap als extrems. Les nostres entitats, cadascuna a la seva manera, estem estirant aquesta línia de vida cap a la baixa dependència i cap a l'alta dependència.

Per la part de la baixa dependència estem treballant temes estratègics, com és el model d'habitatge (és un tema que hem de posar sobre la taula). La nostra entitat es planteja fer pisos amb serveis, que no pisos tutelats. A partir d'aquí anem estirant aquest fil amb un servei domiciliari, amb un centre de dia, amb una residència, amb una unitat d'alta dependència, de manera que puguem fer un menú personalitzat per cada tipologia d'usuaris de les nostres entitats.

On està el dèficit d'aquest model? En primer lloc el dèficit econòmic i en segon lloc el dèficit en persones. Les nostres entitats són d'ús intensiu de persones. No tenim màquines que facin segons quines tasques. Tenim veritables problemes en trobar gent amb formació, amb la formació normativa i costa molt (ja parlo com a entitat) quan tens la persona que aquesta encaixi amb els teus valors.

[Manel Milà]: Tal com ha explicat el Carles molt bé, estirar la línia de vida. Això és el que ens estem trobant moltíssim els últims anys. Per la banda de la dependència, els nostres residents cada vegada viuen més i per tant la seva dependència cada vegada és més profunda. Això implica un subfinançament de la Generalitat; és a dir, el que està pagant la Generalitat en aquests moments no correspon a l'estat real de dependència dels nostres usuaris. Per tant, en aquest sentit, hi ha implicacions econòmiques profundes de supervivència i sostenibilitat del sistema i, per la banda de la baixa dependència, ens fa moure cap a formes d'acompanyament en la vellesa diferents. Diferents vol dir que, de tuteles, poques. Són persones grans i per tant persones molt formades. Ajudar vol dir tenir en compte els habitatges, serveis a domicili de tot tipus, acompanyament, manutenció, manteniment, formació en noves tecnologies... Tot això configura una necessitat. Però a la vegada hi ha ombres. Hi ha ombres profundes. Aproximadament per cada resident en una residència més o menys es necessita entre un 0,8 i un 0,89 d'empleats, depèn de la qualitat.

És a dir, nosaltres, en funció de les places que atenem, som grans consumidors de mà d'obra. És la partida més important d'un compte d'explotació d'una entitat d'aquest tipus, sense cap dubte. A més a més, això s'ha agreujat perquè hem hagut de refer les nostres estructures contínuament, ja sigui per baixes, sigui per increments o sigui perquè ara sectoritzem i necessitem més gent, etc.

Això no és a nivell de Garraf sinó que és a nivell de Catalunya i, en aquest cas i donat que els sous que podem pagar són modestos, no tenim cap atractivitat de gent que no sigui local i que, per tant, el seu cost logístic per venir a treballar sigui contingut.

No hi ha personal, no hi ha infermeria, no hi ha auxiliars i quan les trobes potser que la qualitat no sigui l'adequada. Això que és un mal endèmic de Catalunya; en el cas del Garraf, jo diria que és una mica més preocupant.

Pel que fa a l'ensenyament o a la part formativa s'ha de veure si hi ha alguna opció però si volem utilitzar aquesta possibilitat que tenen les residències de consumir molta mà d'obra, de donar molta feina, és necessari que es pensi en una estratègia a mitjà o curt termini de formació. Si no és així serà molt difícil sostenir aquest model.

[Isidre Also]: Convido a que intervingui en Joan Torrents. Des del punt de vista de la formació, ens trobem amb la dificultat de trobar persones, perfils bàsics que puguin nodrir la demanda de personal que tenim als centres. El vostre institut s'ha significat per treballar en temes de formació de personal assistent. Com ho teniu? En quina línia esteu treballant? Què més podeu fer?

[Joan Torrents]: En tot el que fa referència al servei d'atenció a les persones, al començament teníem molts dubtes respecte a les perspectives que tindrien els nostres estudiants per fer pràctiques però la realitat ens ha portat a que els centres residencials, els centres amb els quals treballem, ens ho estan demanant, perquè no arriben, perquè hi ha una necessitat evident de que els nostres estudiants vagin a fer les pràctiques corresponents. Hem passat d'una situació en la qual teníem dubtes a una realitat ben diferent. Això significa que hi ha tot un seguit d'estudiants que a conseqüència de tot això han donat positiu i això ens altera. Però estem disposats a tirar endavant

[Manel Milà]: En termes econòmics hi ha un altre problema. Tenim un competidor intern brutal, sigui la part d'infermeria o inclús la part d'auxiliars. Ens els prenen de les mans simplement perquè poden pagar més que nosaltres. Poden pagar més que nosaltres perquè l'estructura de finançament que té la sanitat pública en aquest país és molt més elevada que l'estructura de finançament de les places públiques de residència. Per tant, nosaltres ens hem de circumscriure a un conveni laboral amb uns valors, simplement perquè l'economia no ens permet pagar més, no perquè no vulguem pagar més. En contrast, qualsevol hospital de la comarca també pot contractar en condicions molt més favorables al personal. Això provoca que l'estructura residencial pateixi moltíssim i tingui una rotació de personal molt més alta de la que realment convindria.

Nosaltres acompanyem a les persones grans i, per tant, necessitem que el personal estigui molt implicat en la filosofia i en la línia de la residència i això exigeix una formació i una implicació molt continuada, i la rotació va en contra d'això.

[Anna Coll]: Jo vinc del centre de promoció econòmica de Sitges i ara nosaltres en aquest moment no estem fent formació però sí que tenim persones que cerquen feina en aquest sector i hem estat buscant per les residències quan hi ha hagut la crisi més aguda. Durant la primera onada hem pogut enviar molta gent, amb títol i sense títol de gerocultor. Ara en aquests moments hi ha hagut una nova demanda, sobretot d'un centre residencial, i ens hem posat en contacte altra vegada amb les persones. La majoria estaven treballant, gent amb formació i gent sense formació. Això està evidenciant que la gent està treballant i que de tota manera és molt necessari fer la formació d'aquest sector. Fa molts anys que no es fa de manera massiva.

Temps enrere vàrem estar fent formació a tota la comarca a través d'un programa de Diputació que es deia ILOQUID i ILOSER. Nosaltres, amb un parell d'anys, vàrem fer 4 o 5 cursos d'auxiliar de geriatría. Totes aquelles persones que es van formar ara ja estan a punt de jubilar-se, perquè el perfil era d'entre 45 i 50 anys.

També ens trobem que amb aquest perfil de formació, la més bàsica, la d'auxiliar de geriatría o el certificat d'assistència a domicili, que són els dos certificats que tenim a nivell d'ocupació hi volen accedir persones que bé o no tenen el graduat escolar o bé tenen estudis al seu país que no estan homologats i no poden acreditar el nivell mínim que es demana de la ESO en el certificat. S'ha de fer un pas previ i acreditar que aquestes persones tenen el nivell.

Tal com s'ha dit, hi ha una sèrie de persones que necessitarien pisos amb serveis i això implica urbanisme. Com a exemple, tinc una bona amiga que disposava d'un bloc de pisos i volia muntar pisos amb serveis i des de l'àrea d'urbanisme li varen denegar. Per això crec que s'ha d'implicar urbanisme i que a les diferents poblacions de la comarca es creïn aquest tipus de parcel·les per aquest tipus de serveis perquè farà falta crear-les. Entre les residències que tenim ara i estar a casa amb suport hi ha d'haver també aquesta opció. Penso que els governs locals quan planifiquen urbanisme haurien de planificar en aquest sentit també

[**Andreu Català**]: Hi ha un parell d'idees que han sortit en el debat, com ara l'acompanyament; la idea d'acompanyar, no de tutoritzar. Crec que aquí, evidentment, la part més important són les persones però la tecnologia pot ajudar molt i cada vegada es va orientant més cap aquí.

M'agradaria veure quin és el model cap al futur i com anem transitant cap aquí. Fa uns quants anys, quan parlàvem d'habitatge assistit i de serveis tecnològics dins de l'habitatge, s'havia de cablejar tot l'habitatge. Cada vegada la tecnologia ha anat evolucionant cap a un model més simple i més senzill, i que pot donar moltíssims serveis d'acompanyament, com estàvem dient. Nosaltres ho concentrem molt amb un dispositiu molt senzill i que tothom té, que és el mòbil. El mòbil permet moltes facilitats per fer moltíssimes coses. Primer de tot, s'ha de fer servir i s'ha d'extreure el màxim partit. Per tant, sigui quin sigui el grau de dependència, el mòbil hauria d'estar a prop i fer-lo servir.

Quan parlem del model de *cohouse* per a la gent gran també s'estan fent projectes a diferents llocs d'Espanya amb pisos amb acompanyament, amb serveis comuns i amb unes formes de finançament molt flexibles però, per altra banda, complementat amb les cases de tota la vida on la gent hi viu sense haver de fer grans canvis.

Avui en dia hi ha solucions més econòmiques per poder fer aquest acompanyament i aquest acompanyament té diversos nivells: des de la part social d'interacció, amb els companys, amb els amics o amb la família, i la monitorització de les constants vitals sense que es noti massa. Hi ha moltíssimes coses i diversos nivells i graus que es poden implementar per tenir una certa seguretat que permeti poder actuar quan hi hagi un contratemps. És aquest acompanyament amb diversos nivells, amb la línia de vida que s'ha comentat fins ara, on es necessita més o menys. Amb això s'està avançant cada vegada més i simplificant.

[**Jordi Romero**]: M'agradaria posar sobre la taula diferents temes basats, sobretot, en l'experiència del projecte que estem desenvolupant des de Neàpolis. Nosaltres estem desenvolupant aquest any un projecte que és la creació d'un Living Lab de salut i benestar en el marc del Projecte d'Especialització i Competitivitat Territorial del Garraf d'envelliment actiu i saludable. Bàsicament el que hem començat a fer és posar en comú diferents tipus d'usuaris o, diferents tipus de comunitats, principalment de professionals del sector sociosanitari, usuaris i emprenedors -sobretot més focalitzats en temes de tecnologia-.

L'objectiu principal ha estat el poder identificar quins han estat o quins són els reptes principals necessaris des de la perspectiva més sciosanitària. En primera instància, el tema de la dependència versus el suport o l'acompanyament, que seria la intervenció sociosanitària que es pot fer amb persones no dependents. Quan parlem, per exemple, de gent gran tots sabem que tenim diferents graus de dependència, que pot anar des de la dependència alta o a la dependència molt baixa, i en funció del tipus de dependència el suport d'intervenció que cal fer també és diferent.

Des d'aquesta perspectiva, el que ha anat sorgint en els debats que estem organitzant és que seria interessant poder evolucionar en el model que tenim en l'actualitat. Poder corresponsabilitzar d'aquest acompanyament no només al mateix sistema sociosanitari sinó que d'alguna manera això anés calant en els diferents àmbits de la societat.

I aquí és on entraria, per exemple, el tema de l'urbanisme que hem comentat. És a dir, com podem construir entorns de promoció de la salut que vagin més enllà dels d'intervenció sociosanitaris?, com podríem construir aquests entorns perquè propiciés aquest acompanyament aquests espais saludables en pro de la salut. Aquí estem parlant d'Urbanisme, tal com dèieu, en tot el tema residencial, però també d'espais públics, de temes de mobilitat, etc. Això pot influir en tots els diferents àmbits econòmics però amb una reflexió de pla estratègic, tenir aquesta perspectiva oberta perquè no només parlem de dependències sinó que podem incidir en altres àmbits de la Salut. Com podem deixar de mirar d'una manera reactiva cap a la dependència i treballar-ho la des d'una perspectiva més proactiva o més propositiva?.

Un altre tema és de de l'esclatxa digital. No només a nivell infraestructural sinó des d'un punt de vista social, cultural, de mancances formatives, econòmiques, etcètera. Per tant un tema molt important a tenir en compte si volem introduir determinats tipus de tecnologia és com ho hem de fer per no deixar de banda cap persona. Perquè podem donar per suposat que tothom té accés al mòbil però no és així. En relació a això,, un altre tema, que amb la COVID s'ha vist agreujat, és la solitud.

Per últim, crec fonamental el tema de la participació. És important fer partícips a tot els agents del territori i principalment els usuaris. En el cas de la tecnologia, per exemple, és molt important tenir sempre una perspectiva de disseny centrada en l'usuari. Salvant aquesta esclatxa que pot haver-hi en els mateixos usuaris i fer-los partícips en la creació d'aquestes solucions i sobretot en les proves d'aquestes solucions. Cal crear estructures i maneres de relacionar-nos on els usuaris puguin estar presents en tot moment, siguin el més participatius possibles i puguin dir la seva. El Living LAB va enfocat cap aquí.

[Marta Díaz]: Des de el nostre centre de recerca hem participat en diversos projectes adreçats a persones grans, l'envelliment i la monitorització de la salut. Un d'ells, en particular, es basa molt en les necessitats. Es va fer una enquesta entre les persones que treballaven en aquest àmbit de l'assistència, de quines eren les dues grans preocupacions de la gent que vivia sola a casa. Una, la solitud: l'altra, el declivi cognitiu.

La gran paradoxa d'aquesta esclatxa digital és que les persones que més se'n podrien beneficiar de tot el tema de la comunicació remota i l'accés a recursos sense haver de sortir de casa serien aquestes persones dependents i que tenen dificultat d'accedir físicament, que són les que menys avançades estan a utilitzar-les de forma còmoda.

Jo crec que aquesta és la gran paradoxa. Jo soc molt partidària de fer que aquesta accessibilitat als recursos sigui en base a les persones. Darrera de les tecnologies hi ha d'haver persones que hi donin suport.

Un mòbil pot semblar molt simple però no per a tothom i no per a tothom amb qüestions lligades amb l'envelliment, la pèrdua de facultats, tremolors a les mans, problemes de visió... i també des del punt de vista generacional. Són persones que no estan acostumades a tenir un mòbil a les mans i a tot això s'hi afegeix la capacitat d'aprendre coses noves. Penso que ha de ser una tecnologia acompanyada amb gent.

Aquí també hi ha una oportunitat de negoci, de serveis a les cases de les persones grans per sobreposar-se a totes aquestes petites dificultats; per exemple, posar la pantalla tàctil i parlar amb la seva filla només tocant la seva cara.

[Raimon Martínez]: Voldria parlar primer del model. Quan jo gestionava els casals d'avis a la Pere Tarrés ja parlaven de tecnologia. Era una línia principal i ara molts dels avis ja tenen capacitats tecnològiques molt més avançades que no pas les que nosaltres estem dient.

La definició dels habitatges assistits. Jo vaig estar treballant al grup Qualitat, on hi havia un projecte molt interessant sobre habitatge assistit per a persones grans, un model que s'hauria de tornar a treballar; com a mínim, a reconsiderar. Pel que fa a les noves tecnologies, han de ser tecnologies que afavoreixin a les persones. Aquí també hi ha, però, un altre tema que haurien d'intentar treballar, que és l'ocupabilitat de les persones que viuen al Garraf.

Hem parlat de formació i capacitació i parlem cap a on van les possibilitats de fer plans d'ocupació amb l'administració. La cooperació publico privada. Aquí hi ha una oportunitat claríssima. Tenim tres entitats del Tercer Sector que estem aquí treballant i que diem que el nostre model no és sostenible, que ens costa trobar persones. Tenim mecanismes per ampliar i capacitar persones mitjançant plans d'ocupació directament de l'administració pública i no estem treballant des d'una cooperació real en molts dels àmbits que nosaltres podríem generar oportunitats d'ocupació real per a persones que després es puguin guanyar la vida.

Quan parlem del model cal tenir en compte que els salaris del nostre personal són poc sostenibles; poc sostenibles perquè el model no ho permet. Segurament, però, si volem tenir un servei de qualitat haurem de tenir persones també pagades amb salaris adequats. La definició del model o definir quin és el model que podem pagar i quin és el model que necessitem per donar un bon servei; això o tindrem un problema.

Nosaltres hem fet una aposta. Treballarem en una línia que considerem molt interessant: intentar formar 45 persones anuals amb el certificat de professionalitat de gerocultors. Comencem ara amb 15 persones, abans del 30 de desembre, de les quals tenim una garantia d'èxit, perquè hi ha 8 persones a la nostra entitat que estan en procés de jubilació i tenim un envelliment real de la nostra plantilla; però no només nosaltres, tot el sector. Tenim persones que estan en situacions X i tenim la capacitat d'ampliar ocupabilitat. Hi ha una altra possibilitat interessant si ho treballem com a comarca però ho hem de treballar també amb l'administració pública.

Parlem de plans d'ocupació que generen ocupabilitat futura, no plans d'ocupació que duren sis mesos i després aquesta persona no continua treballant. Si fem una anàlisi real de cap a on aniran i quines seran les ocupacions del futur, entenem que hi haurà altres llocs de feina que canviaran perquè les noves tecnologies generaran altres feines però hi hauran algunes activitats que les continuaran fent persones. I amb l'envelliment nosaltres creiem que la part i el capital humà serà clau, acompanyat segurament de les noves tecnologies per millorar la qualitat de vida.

Aquí jo crec que estratègicament podrien treballar les diferents línies; administració pública, entitats del sector, empreses i centres de formació com l'Alexandre Galí. Nosaltres tenim cinc persones en pràctiques. Pel camí, però, hem de fer altres coses i la definició del model serà clau.

Des d'un punt de vista real necessitem veure el model i l'envelliment cada vegada serà més elevat perquè, a diferència d'abans que hi havia el Pla Bressol, que el que feia era una aposta per les escoles bressol, ara tenim una població que va cap aquí amb noves necessitats i noves realitats, noves realitats d'acompanyament, no de dependència.

Nosaltres hem de ser el vehicle d'acompanyar les persones però això jo crec que ho hem de treballar de la mà de l'administració pública. En el cas de Sitges ho estem començant a fer amb Nivell 10, que ha de tenir la capacitat de trobar-nos persones. Nosaltres volem ser el seu centre de formació. Ser l'entitat de referència que ajudi a que es formin persones perquè després siguin ocupables. Hem d'intentar treballar una mica amb la cooperació entre els diferents actors.

[Andreu Català]: Jo insisteixo en la part tecnologia. Hi ha alguna assignatura que ensenyi la tecnologia bàsica? Coneixements bàsics amb el mòbil, com pot ser instal·lar WhatsApp, instal·lar algun joc per estimular la part cognitiva... coses bàsiques i senzilles. Crec que aquesta part formativa és fonamental per a les persones que acompanyen a les persones grans

[Raimon Martínez]: Amb el certificat de professionalitat, que són 370 hores, dins de les unitats didàctiques es poden integrar alguna d'aquestes formacions que tu comentes. Una de les coses que nosaltres volem treballar és justament -i ens agradaria compartir- quines són les necessitats futures que tenim i quines són les necessitats de competències que han de tenir les persones que surten al mercat, perquè les necessitats han canviat. Hi ha alguna de les parts de les unitats didàctiques que es poden adaptar en base als requeriments que tu dius.

Quan parlem de fer activitats amb els usuaris hi ha una unitat que permetria identificar aquestes noves necessitats que segurament fa quinze anys eren diferents i ara són aquestes. També el "Forma't i insereix" o alguns dels programes que nosaltres estem intentant focalitzar ens permetran dimensionar aquesta nova realitat perquè la realitat és això que ens està passant avui a les residències. Quines són les competències o les característiques que han de tenir aquestes persones que donen resposta a una realitat com aquesta?. Tinguem en compte que moltes vegades no tenen ni la titulació bàsica.

[Anna Coll]: Tenim dos perfils, les persones que necessiten treballar -i necessiten una formació que els permeti posar-se a treballar de seguida i amb una feina estable de tot l'any- i tenim persones que en el seu país han estudiat i tenen un nivell cultural important i que venen aquí i decideixen treballar en residències perquè això els hi donarà feina.

Per experiència personal hi ha persones que nosaltres atenem al servei que les seves pròpies competències els hi permeten poder solucionar petites coses, com ara, configurar els canals de la tv, el WhatsApp... Aquesta part més tecnològica també s'hauria d'incorporar dins de les competències bàsiques d'aquests treballadors.

[Manel Milà]: Voldria comentar un parell de temes. La Marta ha apuntat l'esquerda digital que hi ha. Un dels exemples més clars ha sigut ara durant la pandèmia en els nostres residents.

El gran problema ha sigut i és la connexió amb les famílies. En aquests moments està a una visita setmanal d'un familiar o dos d'1 hora o mitja hora. Això ha generat una angoixa molt acusada en el propi personal de les residències per no poder fer aquesta comunicació. Nosaltres hem intentat i em consta que altra gent també comprar tablets però connectar-los no és fàcil; o tenen una auxiliar al costat o és molt difícil.

Els equips disponibles al mercat no compleixen amb les expectatives d'aquests telèfons per a la gent gran. Són massa complicats. Les coses són molt més senzilles; entre elles, el WhatsApp, però amb un teclat que sigui accessible. Queda molt per fer. I si algú segurament vol dedicar diners i esforços i arriscar com a empresa aquí hi ha un gran filó. Aquesta és una primera cosa que volia comentar. Una altra cosa que crec que és un dels objectius d'aquesta trobada d'avui és parlar de l'ocupabilitat

Jo estic d'acord que segurament cal reforçar i que els municipis ho han de tenir en compte en els seus plans urbanístics per tenir habitatges que puguin ser assistits, però això és a mitjà termini. A curt termini, hi ha molta gent que necessita aquests serveis, ara. Tots els ajuntaments del Garraf tenen uns serveis socials amb molts assistents socials que, des de la nostra perspectiva, són bons, en general; és a dir, és molt difícil que una entitat privada pugui accedir a una llista de gent o població per donar aquests serveis.

Això, des de la meua perspectiva, s'hauria de canalitzar a través dels municipis; és a dir, dels ajuntaments. Haurien de tenir en compte que no només han d'assistir en emergències sinó que han d'assistir en acompanyar al llarg del creixement d'aquestes persones. Han de trobar algú no només que els porti el menjar sinó, a més a més, això que estàvem comentant, algú que els connecti la rentadora o la televisió.

Això és estratègic de comarca, que els diferents municipis puguin ampliar la seva oferta. Qui ho farà, ja serem nosaltres, les entitats. Ja buscarem els recursos que siguin però ja sabem que nosaltres tenim la tecnologia per fer-ho però la primera entrada l'han de fer els ajuntaments. Això és el que deia el Raimon pel que fa a la cooperació públic privada. Sí que seria immediata. Els grans plans urbanístics els veurem d'aquí a 5, 8 o deu anys.

Si ens hi posem en un any es pot començar a generar ocupació perquè al final nosaltres, si hem de donar aquest servei, necessitarem contractar, i aquestes persones que es formaran en aquests àmbits nosaltres les contractarem. La majoria de les entitats -les tres que som aquí som entitats sense ànim de lucre- tot el que estem generant ho reinvertim en la mateixa entitat i donem servei. Aquesta és la segona cosa que jo crec que és important posar damunt la taula perquè és generadora d'ocupabilitat immediata o a molt curt termini.

I la tercera cosa, que és molt més anecdòtica, en termes de tecnologia i no només pensant en els residents sinó també en els treballadors, és el fet que gestionar una residència o assistir a una persona que exigeix esforços físics requereix tot un entorn tecnològic d'ajudes al treballador. Moltes vegades se'ns fa difícil trobar fàcilment una empresa que ens pugui ajudar. Ens trobem molt sovint treballadors que tenen una certa edat i estan desenvolupant alguna malaltia professional que necessitarien ajudes. Jo crec que és un altre camp per poder desenvolupar

[Jordi Romero]: Recuperant el que s'ha dit, jo voldria parlar del tema del model. Des de el meu punt de vista, és molt important que es faci una reflexió profunda sobre el tipus de model d'intervenció socio sanitària que es vol i d'alguna manera sobre quines conseqüències es vinculen a aquest nou model que es visualitza.

En el marc d'aquest Pla Estratègic pot ser un bon moment per fer aquesta reflexió, tenint en compte una mica les diferents coses que hem anat dient. La introducció de la tecnologia disruptiva pot comportar noves professions o noves oportunitats d'ocupabilitat però hem de visualitzar també quin tipus de relacions noves s'establiran.

Aquesta és una tendència que es dona de manera espontània des d'una de la iniciativa privada i pública. Quines coses veiem que es poden millorar i cap a on ens pot ajudar a definir aquest mapa per poder entrar amb molta més contundència i aleshores poder establir aquests vincles, aquestes col·laboracions, que considero que són fonamentals entre el públic i el privat.

[Manel Milà]: S'ha de fer, però ràpid, o ens arremanguem i ens hi posem o la situació serà més complexa.

[Jordi Romero]: Estic d'acord amb tu perquè jo cada vegada confio menys amb les reflexions estratègiques que es queden només en això. i confio més en tenir les coses clares, però passar a l'acció i testejar, si funciona o no i, si cal, funciona i pivotar. És a dir, aprendre de la mentalitat molt del món *startup*, que té coses bones i dolentes. Per això jo considero que és bo no pensar i reflexionar tant i no quedar-nos únicament en la reflexió estratègica i passar més a l'acció. El que passa és que ara estem en una sessió del Pla Estratègic i entenc que també té la seva vessant positiva per deixar clar com estem i cap a on volem anar.

[Manel Milà]: No ens embarranquem amb un Pla que d'aquí un temps li haguem de treure la pols. Ara la necessitat hi és.

[Isidre Also]: Entenc totalment l'escepticisme que expresses Manel pel que fa als plans estratègics. Un pla estratègic pot tenir mot de sentit quan hi ha una amenaça o una gran oportunitat.

Ara mateix el mosaic econòmic de la comarca no dona per més. Cada vegada és més feble. Qualsevol embat recessiu o depressiu ens fa més mal i les estadístiques són clamoroses. L'últim semestre o bé el que portem acumulat enguany és catastròfic. Si ara no hi ha combustible suficient per reaccionar no hi serà mai. Per això, aquest pla estratègic. A més, s'insisteix en que ha de ser amb molta diligència. Hi ha la necessitat de no només tenir el document sinó d'implementar actuacions

[Anna Coll]: És un sector que no depèn del turisme extern, tenim un sector que creix i que està creixent. Tenim necessitats, tenim una ràtio de contractació molt alta amb tots aquests serveis Cada vegada són més llargs i si estirem la línia a banda de la gent més jove que pugui tenir serveis en habitatges i per la línia de gent més gran que pugui tenir millora de qualitat de serveis que puguem atendre. Els ajuntaments podrien dedicar més pressupost a l'assistència a domicili. Es podria estirar el capítol d'assistència a domicili que s'està fent des dels ajuntaments amb empreses subcontractades i es cobririen una sèrie d'àmbits i podríem fomentar aquest nou mercat del sector residencial, que no depèn tant de les patacades que estem rebent ara.

D'alguna manera seria bo que a nivell d'estratègia s'apostés perquè els serveis d'assistència a les persones estiguessin al capdamunt, perquè fa falta donar ocupació. Hem de mirar que l'ocupació sigui de més qualitat, amb sous més ajustats, hem de treballar amb tot això.

Donem ocupació i, a més a més, si ho potenciem derivarem gent del sector de l'hostaleria, que està tan malament al sector residencial; fins ara, era a l'inrevés.

[Manel Milà]: La pandèmia tecnològicament es resoldrà. Les vacunes arribaran abans o després; això arribarà, sense cap mena de dubte. En aquell moment l'estructura turística del Garraf es recuperarà a una velocitat que no ens la podem ni imaginar. D'això n'estic absolutament convençut. Jo simplement demano que llavors ens en recordem del que estem dient ara.

[**Andreu Català**]: Per la part d'ocupabilitat és complicat. No és fàcil però crec que mirant una miqueta més a mitjà termini hauríem de ser capaços de fer el món laboral una mica més atractiu, de forma que hi haguessin com diversos nivells de suport, complementant també amb el suport tecnològic i que hi haguessin diverses categories professionals i si es pogués pagar millor. No ho sé com es pot implementar però la intuïció que tinc és que si som capaços de fer un tipus de serveis amb una visió diferent podem també categoritzar uns tipus de feines i podem fer-ho més atractiu.

Intueixo que d'aquesta manera es podria anar més enllà; no ara, immediatament, però sí a mitjà termini. S'ha de treballar des de la base, però, i això és buscar els complements formatius que fan que pugui haver-hi aquesta pujada de nivell.

[**Isidre Also**]: Us enviarem la transcripció amb text d'aquesta sessió perquè no només pugueu esmenar o validar-la sinó també perquè podeu afegir coses que no heu pogut fer o no us ha vingut al cap.

Comparteix l'escepticisme que moltes vegades generen aquests exercicis de planificació però han de ser capaços d'oferir alguna cosa més i de trobar escenaris per a la comarca que realment puguin donar sortida, més ocupabilitat.

S'ha parlat de moltes qüestions, d'escenaris plausibles que mantinguin les singularitats i potencialitats suficients per desenvolupar-los. Estem tots d'acord en que l'economia basada en la dependència té molt de sentit en aquesta comarca.